

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ

कांघाचे भटकते भूत

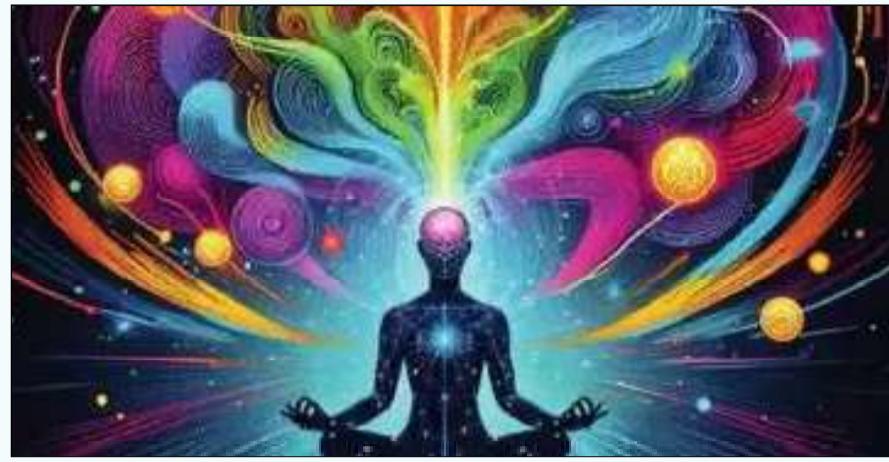
लोकसभा निवडणूक ऐन बहरात असताना केंद्र सरकारने कांद्याची निर्यातबंदी उठविली. शेतकऱ्यांचा रोष तापदायक ठरून त्याचा मतदानावर परिमाण होणार, असे वाटत असल्यानेच हा निर्णय घेतल्याची टीका शेतकरी नेत्यासह विरोधी पक्षांनी केली. ही निर्यातबंदी साधी सरळ नाही. मायबाबप सरकारच्या निर्णयामुळे निर्यातशुल्क व निर्यातमूल्य मिळून एक टन कांदा निर्यातीसाठी ६४ हजार रुपये मोजावे लागणार आहेत; म्हणजे किलोभासाठी ६४ रुपये. आवळा देऊन कोहळा काढण्याच्या या प्रकाराने आधीच संतापलेला बळीराजा या खेळीने दुखावला.

कांदा दराचा प्रश्न हा भारतीय जनता पक्षाच्या दृष्टीने नेहमीच डोके दुखी बनला असल्याचे त्यांच्या प्रत्येक निर्णयातून प्रकर्षणे दिसते. कधी काळी दिल्लीतील सरकार कांदाप्रश्नातच गारद झाले होते, तेव्हापासून या भीतीचे भाजपच्या मानगुटीवर बसलेले भूत काही केल्या उतरायला तयार नाही. किंवद्दना भाजपही त्या भीतीतून बाहेर पडायला तयार नाही. मार्गील अडीच महिन्यांत कांद्याच्या प्रश्नात केंद्राने ज्या कोलांटुडच्या मारल्या, त्यातील प्रत्येक उडीमागे ही भीती दिसतेच दिसते. गतवर्षी डिसेंबरमध्ये कांद्यावर सरसकट निर्यातबंदी लादल्याने संतास झालेल्या शेतकऱ्यांचा निवडणुकीत त्रास नको म्हणून मार्च अखेरीस 'पाच लाख टन कांदा सरकार खरेदी करणार' अशी घोषणा केली. प्रत्यक्षात ती हवेतच विरली. ३५ हजार टन खरेदी जरुर झाली; पण त्याचा फायदा उत्पादकांना झालाच नाही. साहजिकच पुन्हा एप्रिल अखेरीस एक लाख टन कांदा सहा देशांना निर्यातीस परवानगी देण्याचे जाहीर झाले. एव्हाना निवडणुकीस प्रारंभ झाला होता. ऐन प्रचार काळात शेतकऱ्यांसाठी हे चाटण होते, हे कलण्याइतके शेतकरी नक्कीच हुशार आहेत. त्यांनी या निर्णयातील फोलपणा लागलीच वेशीवर टांगला. यापूर्वीच्या काही राज्यांच्या निवडणुकीतही जीवनावश्यक वस्तूंच्या यादीतून कांदा वगळणे, निर्यातीस बंधन नसलेला हमी भावाचा नवा कायदा करणे असले उपाय केले गेले. या घोषणांची शाई वाळत नाही तोच देशांतर्गत बाजारपेठेतील दरवाढीवर नियंत्रणासाठी निर्यातबंदी करून चक्र इराणी कांदा आयात झाला. गेल्या वर्षी राज्य सरकारनेही कांद्याची महाबँक योजना जाहीर केली. कांद्यावरील प्रक्रिया उद्योगांचीही घोषणा झाली. पण पुढे काय... तर भले मोठे शून्य! अवघड प्रसंग तात्पुरता दूर करण्याची ही कूळसी हा आता सर्वच सरकारांचा स्थायी भाव बनतो आहे. आताही निर्यातबंदी असताना, गुजरातच्या पांढऱ्या कांद्याला निर्यातीस परवानगी दिली. दोन वर्षांपूर्वीही आंध्र प्रदेशच्या कांद्याला हा विशेषाधिकार दिला गेला होता. हा दुजाभाव का केला जातो, याची ठोस कारणे दिली जात नाहीत देशात कांदा उत्पादनात महाराष्ट्र अग्रस्थानी

असल्याने अशा निर्णयांचे बरेवाईट परिणाम येथेच अधिक होतात. शहरी मतदारांचा रागलोभ सांभाळण्याला भाजपने दिलेले प्राधान्य या प्रश्नाच्या मुळाशी आहे. ती त्यांची राजकीय अपरिहार्यता आहे, पण देशाची कांदा गरज दीडशे लाख टन, तर उत्पादन सरासरी अडीचशे ते तीनशे लाख टन असताना सरकार असे का वागते, याचे कोडे उलगडत नाही. यंदाही पाणीटंचाईसह अन्य कारणांमुळे पस्तीस लाख टनाने उत्पादन कमी होण्याच्या अंदाजानेच अस्वरूप झालेल्या भाजपने लगोलग वेगवेगळे निर्णय घेऊन शेतीतील यत्ता दाखवून दिली. पूर्वी महाराष्ट्रासह केवळ आठ राज्यांत कांद्याचे पीक घेतल जाई. कमी पाण्यात भरघोस उत्पादन देणाऱ्या या नगदी पिकाची नंतर २६ राज्यांना भुरळ पडून तीनशे लाख टनाचा टप्पा ओलांडला. उत्पादन वाढले की भाव पडणार, हा बाजाराचा साधा नियम. भाव कोसळून त्याचे फटके बसायला सुरुवात झाली. पुढे साधारण दर दोन वर्षांनी कधी अमाप पीक, तर कधी तुटवडा हे दुष्टचक्र पाठ ताते.

सुरु झाल. दुर्दैवाने, या स्थितीचा सर्वकष अभ्यासच होत नाही. त्यामुळे देशांतर्गत भाव वाढले की निर्यातबंदी करायची, भाव पडले की नवनव्या घोषणांची द्वाही फिरवायची. या धरसोडपणामुळे कांदा उत्पादक दूर गेलाच; शिवाय कांद्याची परदेशी बाजारपेठही हातची गेली. आज पाकिस्तान, चीन व इराणने हा बाजार काबीज केला आहे. भारतीय कांद्याला, विशेषत: त्याच्या अंगभूत तिखटपणाला आखाती देशांतून विशेष मागणी असते. ही चव इतर देशातील कांदा भागवू शकत नाही. भारतीय कांद्याचा हा 'यूएसपी', त्याचे सोने करण्याची संधी आपण गमावतो. आताही निर्यातीला परवानगी देताना, तो परदेशात विकलाच जाणार नाही, अशी व्यवस्था करण्यात आली. ग्रामीण भागात एखाद्याची शुद्ध हरपली तर लागलीच त्याला कांदा हुंगयला देतात. निवडणूक काळात कांदा उत्पादक राज्यांमध्ये शुद्ध हरपण्याची वेळ येताच, भाजपने कांदा बाहेर काढला खरा; पण त्याचे नेमके उपयोग ठाऊक नसल्याने त्या संदर्भातील निर्णयाचे 'बूमरँग' होते की काय, अशी स्थिती आहे.

मनाचा ट्रेक; उत्तम ट्रेक

‘सिलिकॉन व्हॉली’ तील माझ्या एका मित्राने हौसेने ‘बीएमडब्ल्यू’ची सर्वोत्कृष्ट मोटारसायकल खेरेदी केली. ‘हार्ले डेव्हिड्सन पेक्षाही भारी मानल्या जाणाऱ्या या मोटारसायकलची किंमत भपकेबाज मोटारपेक्षा कमी नाही. क्षणार्थात वेग पकडण्याची गती आणि ब्रेक लावताक्षणी थांबण्याची क्षमता, हे अभियांत्रिकीचे आशृथ मानले जाते. पापणी लवताक्षणी ती हवेच्या वेगाने धावू लागते आणि मोटारीना ओलांडून पुढे जाते. चालकाचा वेष, गॅंगल, हेल्मेट आणि बूठी सुरक्षेचा विचार करून तयार करण्यात आले आहेत. इतकेच नव्हे, तर खेरेदी केल्यानंतर ती कशी चालवावी, यासाठी चालकांसाठी खास वर्गाही घेण्यात आला. ब्रेक कसे लावायचे, ते लावताना तोल कसा सांभाळ्याचा, असे शिकवून होईपर्यंत वर्ग समाप्त झाला. या संपूर्ण वर्गात ‘ऑक्सिलेटर’ चा वापर कसा करायचा, हे मात्र एकदाही सांगण्यात आले नाही. अनेकदा मोटार किंवा दुचाकीचे योग्य वेळी ब्रेक न लावल्याने अपघात होतात. ‘ऑक्सिलेटर’ कसे वापारायचे हे शिकवावे लागत नाही; मात्र, ब्रेक लावण्याची कला शिकवावी लागते. कारण तोच मोठा धडा आहे. भगवान पतंजली आपल्या दुसऱ्या योगसूत्रात

म्हणतात, 'मनाच्या वृत्तीचे, अंतःप्रेरणेचे नियंत्रण
म्हणजे च योग होय. माशी जशी सगळीकडे फिरत
राहते, त्याप्रमाणे आपले मन सदैव पळत राहते.
योग म्हणजे या धावत्या मनाला थांबविण्याची कला
आहे.' त्यातही पतंजली मनाला कसे पळू द्यायचे,
हे शिकवत नाहीत. उलटपक्षी मनाला 'ब्रेक' कसा
लावायचा, यासाठीच हे संपूर्ण शात्र लिहिण्यात

आले आहे. भगवान श्रीकृष्णांनी अर्जुनाला सांगितलेली गीता किंवा अन्य सर्व धर्मग्रंथांमध्ये इंद्रिये, मन, बुद्धी विकारांवर नियंत्रणाची कल्याणिक विषयात आली आहे. मनाचे वेगवेगळ्यांचे दिशांना पळणे सर्वांत सोपे आणि त्यावर नियंत्रण मिळविणे सर्वांत कठीण असते. सारे अध्यात्म आणि धर्मग्रंथ या धावत्या मनाला थांबविषयाची

शिकवण देत आले आहेत. मनाचा स्वभाव वेगवेगळा असतो, म्हणून अभ्यास-सरावाचीही अनेक तंत्रे आहेत. ‘विज्ञान भैरवतंत्रा’मध्ये मनावर नियंत्रण मिळविण्याच्या ११२ ध्यान पद्धती सांगण्यात आल्या आहेत. दुचाकीला ब्रेक लावण्यास प्रशिक्षक शिकवितात, त्याप्रमाणे च आध्यात्मिक गुरुही शिष्याला मनाला ब्रेक लावण्याचे तंत्र शिकवितात. वेगवेगळ्या विचारांमध्ये मनाचे धावणे खूप सोपे असते, हे आपणही पाहतो. इच्छा नसतानाही मन धावतच राहते. तुम्ही प्रयत्न केले, तरी मन थांबण्याचे नाव घेत नाही. मनाचे हे शर्यतीप्रमाणे धावणे, ही कोणतीही कला नाही. पण या धावत्या मनावर नियंत्रण ही मात्र नक्कीच कला आहे. या मनाला कसे आवारायचे, यासाठीच अध्यात्मातील सारी मेहनत, अभ्यास आणि तंत्रांची योजना आहे. मनाला वेगाने धावू देते, तो जगज्जेता ठरू शकतो; पण मनावर ताबा ठेवेल तो मनज्जेता होतो. जगज्जेते अनेक असतील, पण मनज्जेते बनू शकतील, असे विरळाच. जो मनाचा स्वामी झाला, तोच ‘मनुष्य’ होय.

‘एआय’चे राजकीय आव्हान

आगामी लोकसभेसाठी सर्वच राजकीय पक्षांचे नेते जनतेमध्ये आपले स्थान मजबूत करण्यासाठी अहोरात्र प्रयत्न करीत आहेत. मात्र, निवडणुकीपर्वी कृत्रिम प्रजेचा (एआय) गैरवापर ही राजकीय पक्ष आणि नेत्यांसाठी एक मोठी ढोकेतुद्धी ठरत आहे. सोशल मीडिया हा अशा गैरप्रकारांचा मोठा वाहक आहे आणि 'राजकीय ट्रू' म्हणून एआयचा दुरुपयोग होताना दिसतो आहे. केवळ बदनामी करणे अथवा गैसमज, भ्रम निर्माण करण्याची पायरी ओलांडून अनेकांची आयुष्ये उद्भुत करण्याकडे हे तंत्रज्ञान सहज जाऊ शकते. सध्या तरी त्यावर नियत्रण ठेवणे सर्वांनाच अवघड जात असल्याचे दिसत आहे. जगभरात याची अनेक उदाहरणे आहेत.

गेल्या वर्षी सर्वेंबरमध्ये सोब्हिएत रशियामध्ये निवडणुका झाल्या. येथील प्रोग्रेसिव्ह स्लोव्हकिया पक्षाचे नेते सिमेका हे त्या निवडणुकीकीत पराभूत झाले. त्याचे महत्वाचे कारण म्हणजे निवडणुकीआधी दोन दिवस त्यांचा एक व्हिडीओ मोठ्या प्रमाणात व्हायरल झाला होता. निवडणूक जिंकल्यास बिअरची किंमत दुप्पट करू, असे सिमेका म्हणत असल्याचे या व्हिडीओमध्ये दिसत होते. वास्तविक, सिमेका यांनी अशी कोणतीही घोषणा केली नव्हती. ही सर्व करामत होती एआय तंत्रज्ञानाची. त्या बनावट व्हिडीओचे सत्य लोकांपर्यंत पोहोचण्याआधीच सिमेका आणि त्यांच्या पक्षाचे मोठे नुकसान झाले होते. ही घटना दूरच्या देशामधील असली तरी आपल्याकडे लोकसभा निवडणुकीतही अशाच पद्धतीचा खोटा प्रचार होण्याची भीती सर्वच राजकीय पक्षांना वाटत आहे.

भारतात राजकीय पक्ष आणि नेत्यांना असलेला डीपफेकचा धोका वाढत चालला आहे. याची अनेक प्रकरणे येथेही समोर आली आहेत. तंत्रज्ञानाच्या युगात इंटरनेट, मोबाइल, अॅप्स यांनी प्रचार माध्यमांना गती दिली. निवडणुकीत तळपत्या उन्हापासून नेत्यांचे काही प्रमाणात संरक्षण केले. मात्र, आता याच तंत्रज्ञानाचे तोटेही समोर येऊ लागले आहेत. आत्मापर्यंत फोटो किंवा व्हिडीओ यांत फेरफार केल्याची प्रकरणे समोर येत होती; पण, एआयने या फसवणुकीला इतके बारकावे दिले आहेत की, खेरे काय आणि खोटे काय हे ओळखणे अशक्य होऊन बसते.

लंगणमध्ये नोव्हेंबरमध्ये विधानसभा निवडणुका झाल्या. त्यावेळी बीआरएस पक्षाचे प्रमुख आणि राज्याचे तत्कालीन मुख्यमंत्री के. चंद्रशेखर राव यांचाही एक डीपफेक व्हिडीओ तयार करण्यात आला होता. कॉर्प्रेसला मतदान करा, असे सांगणारे राव त्यात दिसत होते. या डीपफेक व्हिडीओची बीआरएसने पोलिसात तक्रारही दाखल केली होती. राजस्थानमध्ये झालेल्या निवडणुकीतही मतदारांना आकर्षित करण्यासाठी माजी मुख्यमंत्री अशोक गेहलोत यांच्या आवाजाचा फेक ऑडिओ तयार करण्यात आला होता. व्हॉर्स्सप्सदारे मतदारांना नावाने कॉल करण्यासाठी एआयचा वापर करण्यात आला होता.

A white humanoid robot with a mechanical torso and arms, holding a smartphone and a magnifying glass, stands in front of a red background featuring a large brain-like circular graphic and several warning signs with exclamation marks. The background also contains abstract digital code and data visualizations.

ऐकला तर तो कन्त्रिम असल्याचे लक्षात येऊ शकते. परंतु मनात शंकाच जर आली नाही तर तो आवाज खरा असल्याचे गृहित धरले जाते आणि बहतांशत: तसेच होताना दिसते.

वरील काही घटना लक्षात घेते असे दिसून येते की निवडणुकांमध्ये विरोधकांना हानी पोहोचवण्याच्या किंवा मतदारांना आपल्या बाजूने आकर्षित करण्याच्या हेतूने डीपफेकचा वापर झापाट्याने वाढताना दिसत आहे. अशावेळी जगातील सर्वांत मोठ्या लोकशाहीच्या - म्हणजेच भारताच्या निवडणुका डीपफेक्सपासून दूर ठेवता येणेही अशक्य दिसत आहे.

कोणत्याही निवडणुका मुद्दे, उमेदवाराची समाजामधील प्रतिमा यावरून लाढविल्या जातात. म्हणजे तशी अंपेक्षा तरी असते. मात्र, या दोन्ही गोष्टी नष्ट करण्याची क्षमता डीपफेकमध्ये आहे. भारतामध्ये ९० कोटीहून अधिक मतदार आहेत. यातील जवळपास ८० टक्के मतदारांकडे इंटरनेट सक्षम मोबाइल फोन आहेत. अशा वेळी डीपफेकची भीती अधिक प्रमाणात आहे. मतदानाला काही तास शिल्पक असताना असे डीपफेक ऑडिओ किंवा व्हिडीओ व्हायरल झाल्यास त्याचा फटका उमेदवारांना बसणार, हे निश्चित आहे. उमेदवार नंतर खुलासे देतीलही, पण तोपर्यंत वेळ निघून गेलेली असेल. एआय आणि डीपफेकच्या मदतीने लोकांची छायाचित्रे, व्हिडीओ आणि ऑडिओ अशा प्रकारे हताळ्याचे जात आहेत की प्रत्येक जण हैराण आणि त्रस्त झाला आहे.

आता परिस्थिती अशी आहे की, केवळ सामान्य जनताच नाही तर अनेक सेलिब्रिटी आणि खुद देशाचे पंतप्रधान नरेंद्र मोदी हे देखील डीपफेकमासून वाचलेले नाहीत. आतापर्यंत पंतप्रधान नरेंद्र मोदी यांचेही अनेक बनावट क्षिडीओ समोर आले आहेत. पंतप्रधान नरेंद्र मोदी यांनीही डीप फेक हा मोठा धोका असल्याचे सांगितले आहे. केंद्र सरकारने डीपफेकच्या मुद्द्यावर 'शून्य सहनशीलता' धोरण स्वीकारले आहे. अशा परिस्थितीत कोणी असे केले तर त्या व्यक्तीवर कडक कारवाई केली जाईल, असेही मोर्दीनी स्पष्ट केले आहे. केवळ भारतातच नाही तर जगात असे अनेक देश आहेत जे डीपफेकच्या विरोधात ठोस पावले उचलत आहेत. परंतु आता हे तंत्रज्ञान नियंत्रणात ठेवणे अवघड आहे. कोणत्याही तंत्रज्ञानाचा वापर करण्यामागे अखेर मानवी बुद्धीच असते आणि मानवाचा कल गैरवापराकडे अधिक असतो. त्यामुळे, सध्याच्या काळात, तसेच येणाऱ्या भविष्यकाळात या आव्हानाचा सामना करणे, हे महत्वाचे काम आहे. आता निवडणूक प्रचारामध्ये एआयच्या करामीतीची काही प्रमाणात चुपूक दिसली आहे. तो एक इशाराच आहे. या इशान्यापासून योथ तो घडा घेऊन विविधांगी उपययोजना करण्याची गरज आहे. तशी ती केली नाही तर सत्य काय आणि असत्य काय, हेच कलेनासे होईल. तसेच, असत्यामुळे समाजात अशांती निर्माण होण्याचाही धोका तांदेल.

सांगरी साहचर्य

सागरातल्या जलचरांच्या जीवनप्रणालीत मोठे वैविध्य आढळते. यापैकी काही प्रजार्तींमध्ये असलेले आपुलकीचे साहचर्य तर फार विस्मयकारक आहे! अशा प्रकारच्या सहजीवनात (सिम्बायोसिस) दोन भिन्न प्रजार्तींचे प्राणी एकाच जागेत भागिदारीत गऱ्हतात.

सागरातल्या जलचरांच्या जीवनप्रणालीत मोठे वैविध्य आढळते. यापैकी काही प्रजार्तींमध्ये असलेले आपुलकीचे साहचर्य तर फार विस्मयकारक आहे! अशा प्रकारच्या सहजीवनात (सिम्बायोसिस) दोन भिन्न प्रजार्तीचे प्राणी एकाच जगेत भागिदारीत राहतात. एक जण दुसऱ्याला अन्न मिळवायला मदत करतो; तर कधी दुसऱ्याचे वाहन बनून त्याची वाहतूक करतो. एखाद्या शिकारी प्राण्याचा हळा झाल्यास मित्राला सावध करून त्याचे संरक्षण करतो, लपायला मटत करतो.

प्राण्यांतील सहजीवनाचे उत्तम उदाहरण म्हणजे निले चमकदार पट्टे, मजबूत दात असलेले रेसेस मासे. सफाई कामगारप्रामाणे हा मासा मोळ्या माशांच्या दातांमध्ये आणि जबड्यांमध्ये अडकलेले परजीवी, मृत पेशी आणि त्या माशांच्या त्वचेवर चिकटलेले नको असलेले पदार्थ वेचून काढतो, त्यावर ताव मारतो. त्यामुळे या छोट्या माशाना 'क्लीनर रेसेस' असेच नाव पडले आहे! या क्लीनर माशांची प्रवाल भित्तिकांजवळ वस्ती असते. भ्रुक लागली की, ते नृत्य केल्याप्रमाणे द्राविक हालचाल करून दर्शवतात की. आता

सफाई केंद्र उघडले आहे, आता मोठ्या माशांनो
या, रांग लावा! मग पोपटमासे आणि शार्क
तिथे येऊन आपला जबडा वासून रांगेत थांबतात.
पुढे कलीनर मासा एकेकाच्या तोंडात शिरतो,
सफाई करून त्यावर भोजन करतो! अशी 'स्वच्छता
केंद्र' पॅसिफिक आणि हिंदी महासागरात मोठ्या
सख्येने आहेत. सागरी सहजीवनाचे आणखी एक
उदाहरण म्हणजे सेमेरा मासे आणि बार्नाकल. हे

दोघे जलचर हरित कासव आणि शार्क या दोघा मोठ्या प्राण्यांचा उपयोग चक्क वाहनाप्रमाणे करतात. रेमोरा आणि बार्नाकल या दोघांच्या कासव आणि शार्कच्या पाठीवर आपली पकड मजबूत करण्याच्या पद्धती वेगवेगळ्या आहेत. रेमोराचे पुढचे कळ्ये कासव आणि शार्कची पाठ पकडून ठेवतात, तर बार्नाकल हे आपल्या लाळेतून एक चिकट द्रव शार्क आणि कासवाच्या पाठीवर सोडतो. त्यामध्ये तो पाठीवर

पक्का बसू शकतो. हे सर्व असते ते भक्ष्य शोधायला जाताना पोहोण्याचे श्रम वाचविण्यासाठी! पण हे सहजीवन एकतर्फी नसते. बदल्यामध्ये या मोठच्या वाहन प्राण्यांच्या पाठीवर चिकटलेल्या असंख्य त्रसदायक जिवाणुना छोटे रेमोग मासे खातात आणि स्वच्छ करतात, कासब आणि शार्कना ताजेतवाने करतात.

